

TROJSKÝ KÚŇ V ČESKÉ ÚSTAVĚ! Obrovská hrozba z Pandemické úmluvy WHO - článek 10a Ústavy ČR

- editor007 | 14. února 2024

ČESKO: Jak se blíží dokončování textu Pandemické úmluvy WHO, stále více se řeší její obsah, personální složení této organizace a postoj našeho ministra zdravotnictví případně celé naší vlády a našeho Parlamentu.

Základní problém však vznikl už za vlády Miloše Zemana v roce 2001. Chceme-li se zbavit obav z podobného přesouvání rozhodování mimo naše území jednou pro vždy, právě tehdy vzniklý problém musíme vyřešit.

Nenápadná změna Ústavy

Psal se rok 2000. Expředseda Ústavního soudu Pavel Rychetský se ještě kamarádil s Milošem Zemanem, kterého v poslední letech tak rád kritizoval, a jakožto ministr spravedlnosti připravoval změnu naší Ústavy, která se jevila na první pohled nenápadně. Tu v roce 2001 předložila vláda do Parlamentu, Pavel Rychetský už sice nebyl ministrem spravedlnosti, ale jako vicepremiér zůstal zpravodajem tohoto tisku. Parlament návrh přijal hladce a skoro jednohlasně. PRO tehdy nehlasovalo pouze pár poslanců a senátorů (nezařazení, ODS a KDU-ČSL), mezi známějšími jmény např. Jiří Payne, Michal Doktor či Ivan Langer, a nehlasoval pro něj také celý klub KSČM.

Jenže právě tato zdánlivě „nenápadná změna Ústavy“ je pravou příčinou našich obav i našeho současného boje s unijními nařízeními, které nám proti vůli českých občanů komplikují život. Právě tato změna Ústavy nám totiž umožňuje do budoucna předat rozhodovací kompetence o naší zemi i někam jinam než jen do Bruselu. Co vlastně tehdejší změna Ústavy způsobila, že umožňuje takto dramaticky změnit proceduru přijímání právních předpisů, které jsou platné pro naše území?

10a jako trubka

Rád článek 10a připodobňuji k trubce. Nebýt této trubky, kterou jsme zabudovali do Ústavy, unijní směrnice a nařízení nemají kudy proniknout do našeho právního řádu. Byly by to pouze nějaké předpisy, které se schválily kdesi mimo naše území, ale občan, který čte české předpisy podle toho, co o nich říká Ústava, by je jako právní předpisy ani nevnímal. V Ústavě se totiž jako o pramenu práva pojednává pouze o českých ústavních zákonech a zákonech. Ministerstva, jiné správní úřady a orgány územní samosprávy pak „mohou na základě a v mezích zákona vydávat právní předpisy, jsou-li k tomu zákonem zmocněny,“ tím rozšiřuje výčet právních norem čl. 79 Ústavy. O žádném jiném zdroji práva Ústava až do roku 2001 nehovořila.

Článek 10a nám ovšem umožnil přenést pomocí „*mezinárodní smlouvy některé pravomoci orgánů České republiky na mezinárodní organizaci nebo instituci*“, čímž se nekonečně rozšířil výčet právních předpisů, které mohou v budoucnu ovlivňovat náš život.

Podle odstavce 2 tohoto článku k takovému přenesení navíc může dojít i bez souhlasu občanů v referendu, za pouhého souhlasu Parlamentu, což se stalo např. při ratifikaci Lisabonské smlouvy. Zatímco v roce 2003, při samotném vstupu do EU, vyžadoval ústavní zákon vyjádřit souhlas s přenesením v referendu. Pokud ovšem ústavní zákon nestanoví jinak, stačí k předání rozhodovacích

pravomocí mimo naše území pouze souhlas Parlamentu s tím, že od přijetí Lisabonské smlouvy může teoreticky předat další kompetence na EU podle článku 352/1 Smlouvy o fungování EU jediná osoba, premiér. Rozbor článku 352/1 SFEU by však byl na samostatný článek.

Volme moudře

Obecně tak lze k obavám z dalšího předávání rozhodovacích kompetencí mimo naše území nejen do Bruselu říct, že požadavek EU na změnu naší Ústavy v roce 2001 otevřel Pandořinu skříňku, která nezná své limity. Díky článku 10a v naší Ústavě k dalšímu předání rozhodovacích kompetencí na WHO pomocí Pandemické úmluvy, na orgán GREVIO pomocí Istanbulske úmluvy či na jakoukoliv jinou mezinárodní instituci, postačí pouhý souhlas obou komor Parlamentu.

Volme proto moudře již při senátních volbách v roce 2024, protože právě i sám Senát má možnost ratifikaci mezinárodních smluv zastavit, a usilujme o to, abychom změnili naši Ústavu tak, aby nás nevystavovala takovým rizikům, kterým nás od roku 2001 vystavuje.

Požadovat stejné znění Ústavy jako před rokem 2001 a držet se hesla: „Naše země, naše pravidla“, není nic extrémistického ani populistického, je to naopak zcela normální požadavek většiny občanů, kteří chtějí, aby důsledně platil článek 2 naší Ústavy, že nikoliv nikým nevolené elity kdesi mimo naše území, ale český lid „je zdrojem veškeré státní moci“. Lid Švýcarska a mnoha jiných zemí mimo EU toto o své zemi říct může, tak proč bychom to nemohli chtít i my?

AUTOR: Libor Vondráček